

Melinda Johnson

Oare animalele vorbesc?

Redactor: Anca Popescu

Ilustrații: Daniela Chirculescu

Traducere după originalul în limba engleză: Melinda Johnson, *The Barn and the Book*, Ancient Faith Publishing, Chesterton, USA, 2018.

Copyright ©2018, Melinda Johnson

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

ISBN 978-973-136-714-9

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

Traducere din limba engleză de
Diana Stănciulescu

Sophia
editura

București

CAPITOLUL 1

Macrina era singura atentă când maica Ana a făcut anunțul. Grace se juca pe ascuns, pe sub masă, cu o pietricică, încercând să-și dea seama dacă este o piatră adeverată sau doar o bucată de ciment mai vechi. Ceilalți din grupul lor de la școala de duminică, grup format din copii de clasa a III-a și a IV-a, se uitau absorbiți la fereastra lungă și dreptunghiulară din colțul de sus al clasei. Sala se afla în subsolul bisericii, aşa încât fereastra era foarte aproape de tavan. Totul strălucea de curătenie, ca în toată mănăstirea, cu o singură excepție.

Saucer¹, un câine din rasa Corgi, sedea pe iarbă chiar lângă fereastra lor. Își lipise botul umed de geam, iar copiii se uitau la forma de inimioară a nasului turtit și la cum respira scoțând aburi, cam ca balaurul din poveste. Era frig afară.

¹ Farfurioară.

La rândul lui, Saucer se uita la Sam, pe care îl văzuse jos, acolo, pe scaun, alături de ceilalți copii mai mari. Și Sam se uita la Saucer. De câte ori băiatul venea la Mănăstirea Sfântul Gherasim, Saucer îl urmărea peste tot. Saucer nu l-ar fi slăbit pe Sam nici când era în clasă, dar nu avea de ales; aşa încât se făcea comod la fereastra clasei și nu-și lua ochii de la băiat cât stătea la ore. Se așeza la post în fiecare săptămână, exact în același loc, iar Sam alegea mereu să stea de aceeași parte a mesei, aşa încât să nu-i despartă nici timpul petrecut la școală. Saucer sărea jucăuș într-o parte sau în cealaltă din cinci în cinci minute, ca și cum voia să o zbughească, dar nu putea să plece fără Sam.

Maica Ana știa prea bine că nu sunt atenți copiii. I-ar fi plăcut să fi fost altfel, dar nici realitatea nu o lua prin surprindere. Bătu din palme și încercă iarăși:

– Dragii mei copii, vreau să vă spun ceva.

Macrina se încruntă la colegii ei. Elias, Sam și încă un copil dintr-a IV-a, care era de aceeași parte a mesei ca ea, se tot uitau la câinele acela caraghios. Cei dintr-a III-a găsiseră și ei câte ceva cu care să se joace pe ascuns. Matthew și vecinul lui se duelau cu creioanele pe sub masă, Grace își studia cu atenție mâna – probabil că iar adusese înăuntru vreo piatră.

Macrina tuși tare.

Maica Ana tresări.

– Știu că toți vă gândiți că vine Crăciunul, Nașterea Domnului! Dar azi aş vrea să ne găndim un pic și la ce va aduce primăvara. Pe 4 martie mănăstirea va sărbători 100 de ani de existență. Și tot pe 4 martie se face pomenirea Sfântului Gherasim și este hramul mănăstirii.

Macrina o asculta dând din cap, încurajând-o.

Grace își dezlipi deodată privirea de la pietricica ei.

– Aici vin cadouri de Sfântul Nicolae? La biserică unde mergeam noi, înainte să ne mutăm aici, aşa făceau.

– Acum vorbeam despre altceva, spuse Macrina. Las-o pe maica Ana să termine ce avea de spus. Voia să ne spună ceva.

– Așa este, draga mea, spuse maica Ana preluând controlul asupra discuției. Vom sărbători aniversarea a 100 de ani de existență a mănăstirii și vrem să publicăm un volum aniversar. Maica Sofia și maica Ecaterina vor selecta niște fotografii și scrisori din arhive și vor pregăti o istorie a mănăstirii. Dar am vrea să includem și ceva venit din partea voastră, a copiilor. Nu toate mănăstirile au binecuvântarea să țină o școală de duminică, aşa cum e la noi. Iată și partea bună a faptului că suntem singura biserică ortodoxă din

OARE ANIMALELE VORBESC?

țară, mai spuse ea și făcu o pauză. Aș vrea să putem include ceva de la fiecare dintre voi, nu știu dacă se va putea, fiindcă înseamnă să participați toți la un proiect, să-l faceți împreună...

Macrina clătină din cap, foarte dezaprobată. Codița ei împletită ajunsese pe umăr, iar ea o zvârli energetic pe spate, încruntându-se atât de tare, încât sprâncenele i s-au împuns pe frunte.

– ... iar spațiul cărții nu ne permite să rezervăm decât o pagină sau două pentru voi. Știți, costă destul de mult să publici o carte, le explică maica, scuzându-se.

Atenția lui Elias revenea la discuția lor din când în când, dar, în rest, mintea lui mai avea și altă treabă. Părul lui, de culoarea fânului, era tuns scurt și țepos ca o perie. Purta o cămașă albă, cu nasturi, iar unul se descheiașe fiindcă stătea pleoștit pe scaun. I se păru că cineva a spus „aniversare” și „una singură”. De unde până atunci ochii lui gri-albăstrui priveau în gol, băiatul se concentră deodată asupra discuției.

– Ce să fie una singură? întrebă Elias.

– O singură poveste. Cartea pe care o pregătim este frumoasă, dar subțirică. Nu începe decât o poveste sau o compunere scrisă de voi. Puteti să pregătiți împreună ceva sau, dacă nu, să încerce fiecare să scrie ce îi place, și vom alege doar una.

Maica Ana făcu o pauză. Foșnetul hainei monahale prevăzut gestul ei de a bate iarashi din palme.

– Și chiar dacă nu va fi inclusă în carte povestea pe care ați pregătit-o, noi le vom fotocopia pe toate și le vom oferi invitaților noștri în ziua aniversării.

Grace își puse pietricica în buzunar.

– Care aniversare?

Maica Ana dădu să-i răspundă, însă Macrina i-o luă înainte.

– Dar tu chiar nu ești atentă deloc?! Maica Ana ne spunea că în luna martie sărbătorim 100 de ani de la înființarea mănăstirii și toată iarna ne pregătim pentru această aniversare. O să apară și o carte! Dacă reușești să scrii ceva frumos, compunerea ta ar putea fi inclusă în carte. Nu vrei și tu să publici ceva?

Maica Ana începu să-și frământe mâinile, care acum chiar nu-și mai găseau liniștea. Parcă frământa o pâinică.

– De fapt, nu înseamnă chiar că publici ceva. Va fi un număr mic de exemplare, pentru invitații și prietenii noștri.

– Dar cartea va fi la pangarul mănăstirii, nu? întrebă Macrina.

– Da, draga mea. Asta aşa e.

– Păi atunci se cheamă că ai publicat ceva. Eu vreau să scriu.

– Si eu! Vreau să scriu ceva, spuse Grace să-rind în picioare.

Fata se duse la masa pentru desen, unde erau hârtii și creioane.

– Cred că am o mie de idei despre ce să scriu!

– Dar numai una dintre poveștile noastre va fi inclusă în carte, începu Macrina.

– Și care-i problema? o întrebă Elias zâmbind cu subînțeles. Crezi că ceilalți n-ar trebui nici măcar să încerce fiindcă ți-ai pus tu în minte să reușești?

– Dragii mei, interveni timid maica Ana, nu e vorba de aşa ceva. Nu e o competiție. Noi pregătim cartea ca pe o prezentare a istoriei mănăstirii și vrem să surprindem un pic comunitatea frumoasă cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu aici.

– Ba normal că e o competiție!, spuse pe neașteptate Sam.

Sus, la fereastră, Saucer tresări și începu să dea cu lăbuța pe geam.

– Dacă în carte apare compunerea unui singur copil, înseamnă că trebuie să fie mai grozavă decât a celorlalți.

– A, nu! Doamne, ferește!, șopti maica Ana.

Așa cum era acum, cu umerii lăsați, părea că haina îi e prea mare.

Macrina se răsuci spre locul unde era Grace, care scotocea prin coșulețul cu creioane după creionul ei favorit.

OARE ANIMALELE VORBESC?

– Tu despre ce vrei să scrii?

Grace o privi uluită.

– Doar n-o să spun, normal!

Macrina pufni.

– Nu-ți fur ideea! Eu știu deja ce vreau.

– Și crezi că ideea ta-i mai bună, zise Elias.

Of... Macrina, nu-i nici un secret cum vezi tu lucrurile.

Macrina închise gura ostentativ și puse mâinile pe bancă. Nu avea de gând să se certe de față cu o măicuță.

Sam se ridică de la masă.

– Eu trebuie să-l duc pe Saucer la plimbare.

Saucer sărea când pe lăbuțele din față, când pe cele din spate, cu picioarele lui scurte; dădea ochii peste cap și se repezea cu botul în sus, urlând.

– Poți să pleci, dragul meu, spuse maica Ana, ușurată că poate să dea și ea voie cuiva să facă ceva.

Sam împinse scaunul. În drum spre ieșire, se lovi de vreo trei copii și de un raft de cărți, dar nimeni nu i-a dat atenție. Toți știau că Sam poate să plece cu Saucer oricând voia el. Interesantă era însă cearta care se iscăse între Macrina și Grace.

Maica Ana se uită la clasa plină de copii. Grace stătea la masa de desen și curăța învelitoarea unui creion cerat. Alături era Elias, rezemat

Respe pe scaun și cu mâinile încrucișate pe piept. Se meață, Macrina stătea cu nasul în vânt.

– Păi... azi am terminat, spuse maica Ana pe un ton cât mai vesel. Hai să urcăm și să vedem ce mai fac părinții voștri, da?

Pentru o clipă, nimeni nu s-a clintit. Cearta nu se încheiașe.

Maica Ana trebuia să pună lucrurile în ordine înainte să plece toată lumea.

– Hai, mergeti, spuse maica Ana, făcându-le semn cu mâinile amândouă, ca să-și sublinieze îndemnul.

Apoi se întoarse cu spatele și începu să șteargă tabla. Fără tragere de inimă, copiii s-au ridicat și au plecat. Maica îi auzi cum aleargă spre scăriile de la capătul culoarului. Își lipi fruntea de tablă și oftă...

Pe culoar, Elias o ajunse din urmă pe Macrina:

– De ce nu scrieți ceva împreună? veni el cu o idee. Poți să fii tu cea care organizezi proiectul. Să lucrați împreună tu, Grace și poate or mai fi și alții care...

– Nu, șopti Macrina, mai mult șiuerat.

– De ce faci din orice un motiv de ceartă? bomăni Elias.

– Nu mă cert deloc! Nu e bine să te cerți, spuse Macrina hotărâtă, și codița ei împletită iarăși ateriză pe umăr.

OARE ANIMALELE VORBESC?

– Așa deci. Păi tu și acum te cerți cu mine, ve ni replica lui Elias.

Macrina se opri din mers și făcu stânga împrejur cu mâinile în șolduri:

– Ba nu, *tu te cerți cu mine*.

– Tu te cerți cu mine că nu te cerți cu mine, spuse Elias punându-și și el mâinile în șolduri, să o imite.

Macrina pufni înfuriată rău, dădu ochii peste cap și plecă.

Matthew, care se întorcea de la trepte după fratele lui mai mare, a trebuit să se lipească iute de perete ca să nu-l doboare Macrina în elanul ei.

– Ce-a pățit? întrebă Matthew.

– Cine mai știe? zise Elias. I-ai găsit pe mama și pe tata? Putem pleca acasă?

– Sunt sus, vorbesc cu părinții lui Sam și cu încă niște oameni, dar tata a zis să te caut.

– Uite că m-ai găsit, hai să mergem!